

Parisii (Paris)

Les folios

En passant la souris sur une vignette, le titre de l'image apparaît.

10 Fichier(s)

Les relations du document

Ce document n'a pas de relation indiquée avec un autre document du projet.□

Présentation

Mentions légalesFiche : Laurent Capron (Centre Jean Pépin, UMR8230, CNRS-ENS-PSL) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)

Contributeur(s)

- Capron, Laurent (édition scientifique)
- Cucciniello, Maria Laura (édition numérique)

Notice créée par [Laurent Capron](#) Notice créée le 15/05/2023 Dernière modification le 17/05/2023

- (93) signatus M. — Pph. e cod. Magd. 13 excussit Langbaine (Coxe 878).
- (94) Coll. B. Mariae vulgo Novi. Ptolemaeum excussit Langbaine, v. (176) Traiecti 34.
Lutetiae Parisiorum exstant in bibliotheca nationis:
- (95) Parisinus 360 (Colbert 4477). bomb. 8°. S. XIV. Sticherarii frg., Anonymi Hagiopolites. haec praecepta edidit Vincent, *Notices* XVI 1, 259. Omont, *Inventaire sommaire d. msc. d. B. N.* I p. 36.
- (96) Par. 1817. ch. fol. S. XVI. Theonis in Platonem expositio iterumque idem opus alia manu. Psellus in Plat. psychogoniam. Om. II 148. Psellum hinc ed. Vincent, *Notices* XVI 2, 316.
- (97—100) Par. 1818—21 omnes ch. et S. XVI (n. 1820 S. XVII) continent Theonis illam expositionem. Om. ib.
- (101) Par. 2338. ch. fol. S. XVI. Georgius Pachymeres de IV mathematicis scientiis. ed Vincent *Notices* XVI 2, 363. Om. 243.
- (102—3) Par. 2339—40. ch. fol. Pachymeres. ser. 102 ab Angelo Vergetio, 103 a Petro Verg. Om. ib.
- (104) P. 2379 (olim Medic. reg. 2157). ch. fol. S. XVI (Joannis Otrantini) insunt Diophantus alii, Arx. Ruelle in Arx. ed. Westphal (Abel 1893) XCVII propinquum indicat codici Seldeni. Omont II 249.
- (106) P. 2430. ch. fol. S. XVI. Hero pneum., Bryennius, al. Om. 260.
- (106) P. 2448 (Colbert 4037). bomb. fol. min. S. XIV. Syntagma *Μουσικῆν οἱ παλαιοί*¹ plenius quam quod edidit Xylander (Bas. 1556). doctrinas ibi omissas edidit Vincent l. c. 338—42, quarum inveniuntur partes in Vat. 192 et 698. huius syntagmatis auctor fuisse Psellus dicitur a Xylandro et Vincentio, contra Josephus Pinarus Rhacendyta qui rhetoricae artis synopsin scripsit (ed. Walz, *Rhetores* III 467—569) huius etiam opusculi auctor pronuntiatur in (135) Par. 3031 et (192) Marciano 529. at

¹ Altera haec est pars quadrivii quod incipit *Μέλλοντι μοι*.

iste Rhacendyta qui circa annum 1300 floruisse dicitur (Hardt catal. I 458) nullo modo scribere potuit illud syntagma, quod in cod. Pal. 281 iam saec. XI transcriptum exstitit. accedit quod astronomica pars (p. 83 Xyl.) refertur ad Byzantinorum annum 6516, qui nobis est annus 1008. ex undecimo igitur saeculo cum quatuor illi libelli repetendi sint, amplecti et credere oportet ea quae cod. (25°) Laur. 87, 10 exhibet. hoc cum faceret V. Rose, in Herma II (Berol. 1867) p. 465, quadrivium, quod cohaerere demonstravit cum Aristotelis organi synopsi¹, vindicavit Gregorio ἐν μονογράφους. huius igitur doctrinas Rhacendyta ille in suum usum convertit. — Om. 263.

P. 2449 (reg. 2740). ch. 4°. S. XVI Arx. hic iudice (107) Ruellio (Arx. Westphal XCVIII) transcriptus videtur aut e (50) Scaligerano aut e (115) Par. 2457. Om. ib.

P. 2450 (Med. reg. 2164), membr. fol. min. S. XIV. — (108) Ptol., Theo de musica et astron. Om. 263.

P. 2451 (Med. reg. 2717), ch. fol. min. S. XV. — (109) insunt Ptol., Porph., Plut. Om. 264.

P. 2452 (Colb. 209). ch. fol. S. XVI. Ptol., Bry. (110) Om. 264.

P. 2453 (Colb. 1856). ch. fol. S. XVI (Ang. Verg.) (111) Ptol. Om. ib.

P. 2454 (Colb. 1228). ch. fol. S. XVI (Ang. Verg.). (112) Porph. Om. ib.

P. 2455 (Hurault. reg. 2178). ch. fol. S. XVI (Camillus (113) Ven.). AQ., Bry. hunc a Meib. adhibitum putat Sinner apud Jahn LV. Om. ib.

P. 2456 (Fontanebl. reg. 2179). ch. fol. S. XVI (Mich. (114) Damasc.) AQ., Bry., Plut., Ps.-Eucl., Eucl., Arx., Aypius, Gaud., Nic. II., Ptol., Porph. comm. universus, Bacchius.

Hic ut in librorum ordine (usque ad Porph.) ita in singulis verbis pendet ex U. habet 179 τῶν συγκαμένων ἔχον, 180 τέθειται, διαστάσεις, διαστήματα δὲ τὰ, rel.

¹ Haec synopsis incipit Ὡστερ οἱ ἀναγιγνώσκοντες.

(114) quae vidimus in Lips. nec repetere volo. artissime autem in isagogae illius contextu cum Mon. 104 coniunctus videtur, cum habeat *εἶναι* 179, 6 (pro *ἔστιν*), καὶ αὐτῶν 181, 8, *δεσίο* 189, 21, *διαστηματοῦ* 206, 4. plenior tamen hoc est Mon. 187, 16. in canonis sectione correctiones illas quas exhibet U hic fere omnes¹ repetit (ignorat 1), ut recentiorem librum dicas. in Gaudentio illis αὖ το 328, βαρυτέρας ib., μηκέτ' 329, 2, βαρυτέρους 13, agnoscas familiam U. item in Nicomachi illo ὑπογίου, πλανήτας, ηὔρεθ., φορτίον, διδασκάλου (hac in parte simillimus videtur esse Lugd. Vossiano).

P. Recentiore aliquo tempore (sicut in Ambr. E 19) his addita esse videtur doctrina Bacchii, quam excussi et in varietatem lectionum recepi. insigne enim est exemplum illud *προδῶρα* 316, 2 e Mersenni editione cognitum, quamquam e coniectura fortasse ortum est, non e vetere archetypo. cf. *βαρυνθήναι* illud, quod hic habet 188, 2 pro *τραχυνθήναι*. socius lectionum in Bacchio (non pater) est Neap. III C 4. contuli Lutetiae 1890. (Beh. Arg. I 25^b) Om. 264.

(115) P. 2457 (Teller Rem. 2179, 3). ch. fol. min. anno 1537 ab Angelo Vergetio exaratus. AQ., Bry., Plut., Ps.-Euc., Euc., Arz., Alypius, Nicom., Ptol., Porph. (cf. 114 et U). Om. ib.

(116) P. 2458 (Colb. 1830). ch. fol. min. S. XVI (1544) a Petro Vergetio eleganter magnisque litteris scriptus. AQ., Anon., Bacch., Dion. (Ps.-Beh.), hymni. (cf. Berol. 1556.)

Aristidis primum diagramma designatum videtur ad exemplar Ven. VI 10; nam concinunt signa 2 (ut numerat Bell 62), 4, 5, 6 (= q), 8—11 et praesertim 12 Ξ , paululum differunt 2 γ , 7 Υ . subest tamen difficultas et dubitatio, quod hic (ut Vat. 192) habet initium numerorum α $\times$. altera dein minus minore cura et elegantia, rubro autem colore, addidit partem litterarum, expressam

¹ Diagramma illud, quod numeravi in Veneti correctionibus 4, hic habuit et deleuit.

ad Guelferbytanum exemplar (quod habes apud Beil. in tab.) vel U, ut 6 sit ϑ, 12 Θ, 2^b α, 5^b ζ, 6^b σ. diagramma igitur primo ex V vel eius simili scriptum corrigi coeptum est (ut in Par. 2532, Barb.) ad peius exemplar, nec tamen absolutum hoc opus (ut in Hamb.). idem factum est in altero diagrammate (sex harmoniis). nam ibi quoque diagrammate quod a R unciali incipiebat corrector non contentus alteras litteras substituit, quae recentiore usum redolent, ut ϑ (= U). Anonymas doctrinas in duas partes separavit Vincent *Notices* p. 2, tertiam ego doctrinam distinxi (§ 66—104) in *Philologo* XXX 418. Bacchium autem et hymnos e Ber. 1555 transcriptos credes, ubi legeris quae ad illum cod. contuli. atque inclinatur animus, ut hunc universum codicem inde natum ad Veneti prisci familiam revocem, quamvis obstet α illud et ✕. inspexi 1890. (v. Bell. Anon. 1, Hym. 19. Bacch. Argent. I 28. *Jahrbücher* 1890, 686.) Om. 265. P. 2459 (Colb. 2595). ch. fol. S. XVI Andr. Darmar.) (117) A Q., Ptol. Om. ib.

P. 2460 (Tell. Rem. 2179, 2). ch. fol. S. XVI. Aypius, (118) Gaud., Anon., Bacch., Dion., Ps.-Eucl., Eucl., Theo cum Pappo, Arx., Nicom., A Q., Bry. I. II.

Et Bacchium quidem haustum esse e Mon. 215 e lacunis constituere facile potui. quod autem de phthongo illud 307, 19 non repetit cum O, sed omittit cum Par. 2532, huius esse filius videtur. cum hac autem familia (Hamb. Barb.) plura ei intercedunt communia. isagogen cum priore loco (bis enim exhibet, ut solet hoc codd. genus) Euclidi vindicat, agit cum U. alterum autem artis illius contextum inscriptum ἐκ τῶν τοῦ Ηάππου Cramer hinc edidit in *Anecdosis* Par. I 47. transit enim a Theonis e. 12 ad hanc Aristoxeneae doctrinae formam. qui autem inde transgressi Pappo isagogen vindicant (numeravi 12. 36. 42. 76. 151. 159. 173. 187), hos in lectionibus tantopere conspirare video, ut artissime coniunctos dicere non dubitem. et quamquam partem lectionum speciosam fortasse dicas et ex librarii prudentis ingenio correctam (ut sonorum et

tonorum catalogos c. 4 et 12), bono tamen e fonte orta esse concedes 195, 6 εἴπερ ἡ τάξις et 205, 11 ὧν [μεταβολῶν] αἱ μὲν κατὰ σύμφωνα γίνονται διαστήματα et 13 τούτων δ' ἡμελεῖς μὲν αἶ' τε κατὰ σ. κτλ., τῶν δὲ λοιπῶν αἱ μὲν κτλ.¹ nec spernes librariorum qui 192, 4 scripserunt κλύεται et 206, 4 διαστατικόν, quae falsa esse apparet, bonae tamen originis. archetypus esse videtur aut 151 aut 187. Omont ib.

(119) P. 2461 (reg. 2742) bomb. et ch. fol. S. XIV, pars XV. continet Bry., Ptol., cuius duo capita desiderantur, al. Om. ib.

(120) P. 2462. ch. fol. 1557 (Nicol. Nancel.). Bry. Om. ib.

(121) P. 2463. ch. fol. S. XVI (Andr. Darman.) Bryennius et alia. Om. ib.

(122) P. 2464. ch. fol. S. XVI. Bryennius. Om. 266.

(123) P. 2465. ch. S. XIV. 4°. Psellus aut Gregorius (cf. ad 106) de IV math. scientiis, al. Om. ib.

(124) P. 2531 (Fontan. reg. 3201). ch. 4°. S. XV (Mich. Suliardi partim). inesse ait Omont Nicomachi harmonica, Dominum Larissaeum, al. ego tamen cum inspicerem (1890), inveni prima folia esse mutila, legi autem ἀποδείξω πρώτῳ λόγῳ περὶ τῆς γῆς ὅτι τυγχάνει σφαιροειδῆς. sequitur caput περὶ μεγέθους τῆς γῆς. dein incipit Nicomachi harm. isagoge, cuius textus simillimus est optimae illi formae RN. scriptura quidem adeo expalluit, ut difficillime quidquam legatur. Om. 278.

(125) P. 2532 (Medic. reg. 3221). ch. 8°. S. XV. AQ., Anon., Bacch., Dion. (Ps.-Beh.), hymni.

Primum Aristidis diagramma (I 7) in hoc transcriptum est ea forma, quam novimus ex V(en VI 10), correctum tamen ad formam U (v. ad 116). hymnos c (69) Mon. 215 desumptos esse iam Bellermaun p. 19 suspicatus erat, et qui dubitationes eius (titulum Νεμέσεως al.) mecum indicabit (Jahrbücher 1890, 685) videbitque ἀπείρητον illud

¹ Horum multa redeunt in ea codicis (76) Neapolitani ² introductione, quae Cleonidi vindicatur.

464, 9: hanc codicis esse originem facile sibi persuadebit. (126)
 Bacchii autem doctrinam ex eodem illo fonte fluxisse diu
 suspicabar (JA I 28^b), et cum Ruelle, qua est comitate
 et liberalitate, doctrinam illam diligenter comparasset,
 opinio probata est. conspirant enim non solum in iis
 rebus, quas universae familiae V proprias supra p. XIV s.
 enumeravi, habent etiam pariter ἐκ μελῶν 292, 14, om. —
 293, 18, habent καὶ Ψ 294, 4, καὶ — υ 6, καὶ CZ 10, om.
 quae interponenda erant inter μιξολυδίου 303, 11 et 14,
 item 307, 16 et 19 inter duo μέσον, om. CC illud 297, 14
 cet. cum vero Bacchius et hymni in hunc codicem vene-
 rint e Mon., veri videtur simile omnia inde esse petita.
 idem autem Par. cum omittat in Bacchio 295, 2 τίνα
 ταῦτα; in 298, 11 καὶ ἡμιτόνιον, habeat ib. 14 in mg. δύο
 τόνους, om. ἔτερον 306, 23, om. πόσοι 315, 2, habeat μέλος
 305, 15 (Mon. μένος) et om. 307, 19 πᾶς δὲ φθόγγος κτλ. —,
 filii putandi sunt Hamb. Scal. Barb. (no. 42. 48. 173,
 fortasse et Par. 2460 quem numero 114), quia habent et
 omittunt eadem. atque Aristidis primum illud dia-
 grammata omnes hi, quod sciam, simili modo habent cor-
 rectum. — Om. II 279, scripturae speciem praebet Bell. in
 hymnorum tab. I et II.

P. 2533 (Tell. Rem. 3402). ch. 8°. S. XVI. insunt excerpta (127)
 ex Aristide „ex bibl. Vatic. 1589“. diversae lectiones in
 theologumena arithmetica ser. Pi[nelli], alia. Om. 279.

P. 2534 (Delamare reg. 3221, 2). ch. 8°. S. XVI. (128)
 Adversaria et excerpta ex Aristide Bryennio Gaudenzio.
 Om. ib.

P. 2535 (Baluz. reg. 2403). ch. 8°. S. XVI. Cleonidae (129)
 (sic) isagoge, Euclidis sectio, Pappi mechanica, fragmenta
 mathematica harmonica astronomica, alia. Concineret hunc
 cum Neap. 2 iam ex ipso Cleonidis nomine apparet, nec
 discrepant huius libelli verba. immo concinunt partium
 ordo p. 179, concinunt formae singulares συστήματος τόνου,
 item γένει 182, 4, aberrant pariter a χρώματος 189, 17 — et
 191, 1, ubi N habet δέσιν ὁμοιοκλίαν in P invenis δ. ὁμοιο-
 κλίας, 195, 6 N offert εἰ περὶ ἄξις, P εἰπερ ἄξις, 195, 9 N

(120) habuisse videtur ἀπό, nunc α erasum et mutatum in υ, in P est ἀπό. concinit καὶ ἰάσιος καλεῖται ὧν ὁ βαρύ-
 πος pravo loco positum 204, 5. idem est eorum con-
 sensus apud Euclidem et in diagrammatum et in verbo-
 rum formis. cf. οὐδὲ p. 149, 4 προθίσαι 5, πολλαπλασίονι 12,
 κρῆσιν τοῖν 19. natura igitur et origine coniunctos hos
 esse elucet, et ubi nonnullis locis N correctum esse, P res
 correctas recepisse vidi, P ex N esse transcriptum existi-
 mabam. cum vero littera η figurae 6^a in N omissa hic
 exstet itemque γ e fig. 8, cumque linearum longitudines
 huius fig. 8 in P diligentius expressae sint, et omnis fig. 9
 in P adsit, in N desideretur, ex eodem archetypo utrum-
 que exscriptum esse potius statuemus. accedit quod dia-
 grammatum loci in P melius observati sunt quam in N¹,
 acceduntque accentus vocabuli ὑπάρων. nam cum 184,
 16. 17 et 186, 10 N habeat ὑπαῶν, P ὑπάρων, librarii
 autem si sua sponte mutabant praefere soliti sunt peri-
 spomenon, P quae in archetypo exstiterunt accuratius
 videtur imitatus esse. quod autem Neapolitani altera
 manus² interdum cum P conspiret, id e causis diversis
 repeti posse nec certi quidquam hac re evinci, quis est
 qui non videat? contrario autem modo N ex P trans-
 scriptum statuere nemo potest, quin hunc P removerit in
 saec. XV. possitne hoc admitti, decernere hodie non pos-
 sum, inquirant alii. sin autem P existimetur esse huius
 familiae princeps, non amplius miremur, cur in Neap. et
 Barb. canonis quoque sectio Cleonidi tribuatur; caret enim
 haec in P omni titulo. exitus quidem libelli nunc in P
 non exstat; olim tamen adfuisse artem universam con-
 cluseris et e verbis καὶ ἔστι, quae quasi custodes eorum

¹ Fig. 10 adscripta est ad prot. 6 in N, ad 8 in P, — fig. 16
 ad 6 in N, ad 9 in P, — 17 ad 7 in N, ad 9 in P.

² Pag. 161, * N scripserat πολλαπλασίος φημι, postea hoc
 verbum deletum est, in demonstratione VI^a N² addit litteram
 K, dein ἰπλ corr pro ἰπλ, 166, 11 addit ἄρα ἰστὶν ὁ α τοῦ γ,
 167, * insert τοῦ δὲ γ, in sonorum tabulis 185, 6 supplet quae
 defuerunt.

quae sequi debebant in fine ultimi folii adscripta sunt, et (129) o diagrammate 15 quod integrum mansit, cum ea quae in ipso contextu post 159, 7 *πολλαπλάσιον* olim scripta erant cum folio 12 perirent.

Excussit isagogen a 1869 Seyffert collega humanissimus nunc Potsdamensis, sectionem ipse contuli 1890. Om. II 279.

Par. 2549 (Medic. Reg. 3222). bomb. 8°. S. XIV. (130) Apollonius de constructione orationis. inseruntur Man. Bryennii harm. (43 et 75^v.) Om. III 2.

Par. 2622. bomb. S. XIII. Suidas. tabula Ptol. II 11 (131) cf. c. 77. Om. III 15.

Par. 2731 (Fontabl. 2531). ch. med. formae. S. XVI (132) (Const. Palaeocappa et Jae. Diassorinus). Dionysi orbis descriptio, al. Pselli psychogonia, eiusdem descriptio octachordi a Pythagora inventi, al. Om. III 32.

P. 2762. ch. 8°. S. XV continet cum alia tum Pedia- (133) simi *Ἐπιστάσις μετρικᾶς*, quae musica praecepta edidit Vincent in *Notices* XVI 2, 290—315. Om. III 37.

P. 3027 (Baluz. reg. 3054, 2). ch. 8°. S. XVI—XVII. in- (134) sunt Libanii oratio in Calippum. al. a fol. 16—39 Omont (III 95) auctore catalogo ait exstare Aristidis tractatum initio mutilum. at vide Vincent, *Notices* XVI, 2, p. 5. sunt excerpta potius e Cleonide et Euclide. isagoge quidem libatur usque ad fol. 24^v. hinc incipit (*εἰ ἡσυχία εἴη*) sectio Euclidis, nescio ad quem finem ducatur. dein fol. 31, 5 legitur [*Μουσικὴ ἐστὶ ἁριθμοῦ*] καὶ μέλους καὶ πάσης ὀργανικῆς θεωρίας ἐπιστήμη· μουσικὸς δὲ ὁ ἔμπειρος τούτων (Vinc. p. 5). f. 31, 20 exstant exc. Neap. § 9—16 (= *Fragm. Paris.*, Vinc. 244—48 cum figura), deinde *Φωνῆς ἀνέσις ἐπὶ τὸ βαρύτερον* (Vinc. 234), de vocis intensione et remissione, de sono, intervallo, diatessaron, quorum pars invenitur apud AQ. I c. 5—7. sequuntur cf. 33, 9 exc. Neap. § 20—22 (= Vinc. 242. Westphal *Fragmente u. Lehrsätze* [1861] 78—80) et f. 34 *Ὀρμασία* = exc. Neap. § 27 (Vinc. 254). finem autem enotavi hunc: fol. 39^v ἀλλὰ γὰρ πάντως ἡ μὲν φθορὰ γενέσθαις ἑτέροις ἀφορμή, ἡ δὲ

- γίνεσθαι ἀπὸ τινῶν ἐφθαρμένων* (et infra ex eo fol. quod olim sequebatur: *λαμβάνει*).
- (135) P. 3031 (Rem. 2837). bomb. 4°. S. XIV. Josephi Rhacendytæ oratio in laudem vitæ theoreticæ, alia et rhetorica et physica, tractatus de quattuor math. scientiis (v. ad 106), al. Om. III 96. auctam autem esse hanc doctrinam capitibus e Theone excerptis (2—38) ait Vincent 337, ut proxime hic accedat ad (145) Vat. 111.
- (136) P. Coisl. 164. ch. S. XVI. Georgius Pachymeres. Om. III 147.
- (137) P. Coisl. 172. mubr. S. XIV—XV. Ptolemaeus. Om. 148.
- (138) P. Coisl. 173. ch. S. XV. Synesius, Ptol., Porph. in I et II, Nicom., Bacc., Bry. Om. ib.
- (139) P. Coisl. 174. mubr. et ch. S. XV (Pylades). Cleomedes, al., Ptolemaeus. Om. ib. ex his 172—74 Montefalconius in catal. bibl. Coisl. (1715) p. 227 scholia publicavit de extremorum capitum auctore.
- (140) P. Coisl. 384. bomb. 4°. S. XIV. Psellus in Aristotelem de meteoris. (Pselli aut Gregori) tractatus de quattuor math. scientiis. al. cf. (106) P. 2448. Om. 194.
- (141) P. Suppl. 160 (olim Sorbonn.). ch. S. XVI (Const. Palaeocappa). Aristoxenus. Ruelle-Westph. Cl. Omont, Inventaire du suppl. [1883] p. 21.
- (142) P. Suppl. 336. ch. S. XVI—XVII. Proclus in Plat. Alcib. Theo. laudat Ruelle Archives 516. Om. 41.
- (143) P. Suppl. 449 (Maurici Bressii. emptus 1839). ch. S. XV. insunt Ptolemaeus cum schol., Porphyrius ad Ptol. I 1—4, Pappus ad I 5—II (cf. 147^a). Sectio canonis Thrasylli (Theo 35), Gaudentius, Aristoxenus, Ptolemaei musica (exc. Neap.), Alypius, Ps-Euclides. — Quae sint Ptolemaei musica fol. 279 s., comperi ex Vincent, *Notices* p. 252. sunt enim § 1—3 excerptorum Neapolitanorum et tria vocabula e § 4, periit autem folium, in quo sequentia erant inscripta (quae exstant in (134) P. 3027. v. Vinc. 5). — E Ps-Euclide locum affert Vincent p. 25 ann.: *πυκνὸν δὲ ἴσθι ποιεῖ τριῶν φθόγγων διάθεσις, ἥ τὸ ἐκ δύο συστημαίων συνεστηκὸς ἂ πλ.* haec

autem in Vulcani et Possevini codd. inserta invenit Mei- (143)
bomius in Euclidis verba sub finem cap. 4 (v. ad Ar. Qu.
p. 216 et ad Eucl. p. 54). vide igitur, intercedatne his
(55. 156) necessitudinis aliquid cum Par. 449. p. 10
autem Vincent affert scholium: *Διείσις ἐστὶ τὸ τρίτον τοῦ
τόνου καὶ τὸ τέταρτον. μερίζεται γὰρ ὁ τόνος εἰς τὸ ἥμισυ,
εἰς τὸ τρίτον καὶ τέταρτον. καὶ τὸ μὲν ἥμ. λέγεται ἡμι-
τόνιον τούτων δὲ ἑλαττον οὐδὲν μελωδεῖται διάστημα,
καὶ πολλοὶ τοῦτο ἠγνόησαν.* hic codex accuratius pervesti-
gandus videtur. Ruelle-Westph. Cl. Om. suppl. 51.

P.¹ Suppl. 450. ch. S. XV Nicom. ar., Theo. Om. ib. (144)
Libri Patavini²) ubi nunc sint, nescimus.

Venimus ad Romanos.

Vaticanus 111 exhibet Josephi Pinari Rhacendytæ (145)
(synopsin rhetorices [cf. Marc. 529], de physicis causis),
synopsin rerum mathematicarum. titulus est *ἄθροισις εὐ-
σύνοπτος τῶν μαθηματικῶν*. ex hoc quadrivio, quod ab
Euthymio scriptum putabat Arsenius (Migne Patr. OXXII
499), sed a Gregorio fortasse compositum (v. supra cod.
106) Pinarus in sua convertit, Franz transscripsit partem

1 E Parisinis codicibus uno usus Pena Euclidis quam
dicebat isagogen edidit. ac multis quidem in rebus hic con-
cinebat cum U et L, veluti in libelli titulo, in *συνγυμνῶν
ἔχον* 179, *τίθεται* 180, *καθ' αὐτῶν* 181, *μέση* 190, s. cf. 193, s,
δ. . . π. πλάσιος ἢ ἐπιμόριος 154, s; sed 194, 18 habuisse videtur
αὐτῶν, 202, 14 *ἔχεις ἀεὶ*. duabus lacunis in Euclide (158, 17.
160, 7) similem se esse nuncupat Coventriensi. recognoveris
autem, quo codice Pena usus sit, quod ille om. 180, 19 quae
inter *τάσις* et *τάσις* interposita sunt, quod 185, 21 habuit *ὁ
μεταβάλλοντιν*, et in altero numero 158, 2 *ἔβδ. δύο* pro *ος*.
glossam illam de qua dixi p. XXVIII, 1 cum habeat in ipso
contextu, reliquorum nullus ex hoc effluere potuit nisi Mon.
hic Penae cod., si recte intellego quae Meib. affert, p. 188, 1
solus habet verba *διαφορία δὲ τούτων τῶν δύο φθόγγων ἀμείξια*.
— Aristidis etiam codicem vel codice Parisinos in usum Mei-
bomi excussisse dicitur Salmasius; sed qui fuerint nescimus.

2 Tomasini, Bibliothecae Venetae (1650) Paduae apud
Trivisanos fuisse ait II p. 115: Alypium 4°. ch. initio mutilum,
Ptolem. fol. bomb. elegantissime scr., A Q. ch. fol. huic similem,
Bry. ch. fol., Porph. ch. fol., Heronem ch. fol.